

HADOVA PRIPOVED

Cveto Preželj

I

Temno rojevanje za mojo prostorno samoto,
temno rojevanje in nato gibanje svetlobe po telesu,
po svetli koži mavrice, edini čas,
ki približuje ljudi temi,
njihovim očem prazni, neveseli prerokinji mirovanja,
vendar moji ustnici ponavljata njene besede,
njene ognjene dlani me brezčasno božata
in nosita po prostoru,
njene besede so polne,
polne čutnih živcev, neharmoničnih zvokov in napevov,
polne grozljivosti,
groza je njen ogenj svetlobi
in ljudje bežijo od deliričnih sanj
v svoje jajčne lupine
in med begom padajo, cepetajo, se plazijo
in trmasto skrivajo svojo pomembnost
pred poslušnostjo bogovom
in vendar enako zagledajo temo
in si sledijo
in ne molijo
in ne preklinjajo
in ne ljubijo
in ne kradejo spominov drug drugemu,
svoje so pohodili,
in ne ubijajo, da bi bilo dovolj rdeče barve,
in ne morejo se izogniti trohnenju.

Zakaj svetloba, zakaj ne iščejo nenadomestljive teme,
ki jih osvobodi vidljivosti,
bežanja k drugačnim stvarnostim.

Oklenjeni slepih barvitosti enakih pokrajin
zidajo, belijo svetlobo oblakom
in se oproščajo drug drugemu,
da ne morejo še više,

in zapriseženi tavajo po sodčastih labirintih držav
in si ogledujejo vitkosti teles
in trojanska moč je v desetih letih plazeči se kuščar
in nato si starci postavijo šotore poleg Heleninega,
da ji oblizujejo, sesajo pokrajino,
da ji posiljujejo prsi s trhlimi bilkami,
in njene služabnice si prav tako gladijo marmornate slapove,
da spodneseno listje z lahkoto pada v tolmun,

včasih jih počakam,
da se napijejo vode,

včasih jih v loku padanja ujamem,

in žalni sprevodi, tarnanje
ob molku vseh pričakovanj in upanja,
zapuste hiše,

toda čudeža ni,

nobena ptica ne spusti več božjega znamenja
na olepšana usta.

Zakaj svetloba, zakaj nihče ne poišče moje teme,
zakaj tako poredko trkajo na vrata
in ne prosijo,
zakaj ne prineso s sabo hvalnic življenja,
premetenosti,
vsevednosti,
strasti, napovedanih usod,
in tudi kock za prekopavanje zemeljskim preročiščem.

II

Moja pripoved je samotno iskanje resnice
in dvomim o zasenčenih, temnih stvareh.

Verjamem, da je proti nebu obrnjen kamen svetel;
na moji strani nihče ne vidi ničesar
in spanje se mu v sanjah drobi
in božji prizori krožijo v svojem sijaju,

da lahko vsak odsanja z njimi v odmikajoči se prostor,
in prebiram o ljubezni —

kolikokrat opevani —

in potujem, da prvikrat zaljubljene
približam temi,
moja dlan jim je odpirajoči se cvet,
razvejano drevo v oblakih,
ljubeči se par na Mesecu,
vsaka stvar, ki jim s toplo barvo prekriva življenje,
in vse zaljubljene besede poklanjam zgovornosti,
njim prepuščam dlani in usta,
da se oddaljijo smrti
in obhodijo polnoč,
njihove prve jutranje korake ujame življenje
v pregosto mrežo,
počasi dvom in smrt potrgata kristale
in razbolelo okostje pomiri mojo dlan
in razcveti rože na grobovih.

Vsak dan,
vsak dan
vedno več cvetov.
Dvomim, da prihajam k vsakemu
in mu razrešim življenje,
prvo zaljubljenost.

Dvomim
in senčim stvari.